

Delbrel Josip D. I. Imam li zvanje? Preveo Emerik Gašić. Izdao »Zbor duhovne mladeži« u Đakovu. Str. VI+111. Cij. 10.— dinara.

Ime je Josipa Delbrela poznato daleko izvan Francuske. On je u svoje vrijeme mnogo pisao o svećeničkom zvanju. Njegove su studije temeljite. Urodile su lijepim plodovima i općim priznajem. Jedna je od tih i ova naša.

Ovdje obrađuje već poznatu temu, ali je obrađuje pregledno, lako i iscrpljivo. Najprije govori o sporednim znakovima svećeničkog zvanja: o sklonosti prema svećeničkom zvanju, o pozivu Duha Svetoga, o savjetu svećenika i kršćanske majke, o sticaju prilika. Po tom prelazi na glavne znakove. Tu je govor o sposobnosti (*idoneitas*); na jednoj su strani negativni znakovi: iregularnosti i druge kanonske smetnje; na drugoj su strani pozitivne sposobnosti. Lijepo ističe vrijednost znanja u svećeničkom životu. »Danas je potrebno više nego ikada, da bude što više svećenika učenjaka. Crkva hoće, da svećenici budu izobraženi ljudi. Najprije izobraženi u vjeri, u kojoj moraju druge poučavati, a onda i u poznavanju pitanja o Bogu i o duši. Osim toga treba da imadu u različnoj mjeri općenitu izobrazbu« (str. 45—46).

Svećeniku je potrebna velika sposobnost. »Neuravnotežene glave moraju biti udaljene iz sjemeništa kao i pokvarena srca. Dar se rasuđivanja prosuđuje po čednosti i poniznosti. Čednost i poniznost koje se pokazuju u priznavanju svojih pogriješaka, redovito prate i navještaju ispravnost rasuđivanja. Isto tako nema sigurnijega znaka, da netko ima krivi sud, nego oholost, osobito ona, koja vjeruje u svoju nepogrješivost« (str. 48).

Sposobnost se sa strane srca sastoji u saučešću sa bijedom čovječanstva. »Imate li sposobnosti da ljubite, da imate saučešća, da dijelite, da se dajete, da se ponizite? A glavni znak svećeničke ljubavi bit će revnost« (str. 50).

Sto se tiče karaktera, na prvo mjesto dolazi poštenje. »Svećenik mora prije svega biti savršeno pošten i dobar kršćanin« (str. 57). Isus veli apostolima: »Budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi« (Mat. 10, 16). »Bezazleni ne znači neznalice, naivčine, nego poštenu, pravedni, iskreni«. »Temelj svećeničke svetosti je poštenje, i to savršeno poštenje«. »Svećeniku je potrebno ono više poštenje, koje se zove čast. Bog hoće, da njegovi svećenici budu ljudi plemeniti, ne po svome rođenju, jer Bogu do te malenkosti nije stalo, nego po uzvišenosti, ljepoti i plemenitosti svoga karaktera« (str. 58). Svećenik treba da bude »čovjek — poštenjak! Neka mu je mrsko svako nasilje, svaka nepravda, svaka izdaja. Neka bude pravedno nezavisan. Neka se ne ulaguje nikakvoj vlasti« (str. 59). Ovamo dobro pristaje i Ackenovo upozorenje, da intriganske čudi nijesu za svećenike. (B. v. Acken S. J., *Der Priesterberuf*. Ein Beitrag zur speziellen Seelsorge. Trier 1931). A *Codex Iuris Canonici* veli: »E seminarium dimittantur dyscoli, incorrigibiles, seditiosi, ii qui ob mores atque indolem ad statum ecclesiasticum idonei non videntur; itemque, qui studiis adeo parum proficiant ut spes non affulgeat eos sufficientem doctrinam fore assecuturos; praesertim vero statim dimittantur qui forte contra bonos mores aut fidem deliquerint« (can. 1371). Prema tome Delbrelovo i Ackenovo mišlje-

nje — što se tiče karaktera — nije drugo, nego ispravno shvaćen kanon 1371.

O vrijednosti svećeničkoga poštenja lijepo govori enciklika Pape Pija XI. »O katoličkom svećeništvu«: »Jasno je pak, da ovakovo dostojanstvo (svećeničko) od onih, koji su njime odlikovani, traži uzvišenost duše, čistoću srca i neporočnost života, koje će odgovarati veličanstvu službe svećeničke. Potrebno je dakle, da po mogućnosti što bliže svećenik pristupa k savršenstvu onoga, čiji je zamjenik, i da svaki dan postaje poštenjem života i djela Bogu sve draži, jer Bog većma cijeni i ljubi vrlinu nego blagi kâd tamjana, većma nego li krasotu svetih hramova«.

Za pobožnost veli Delbrel: »Pobožnost, velika pobožnost u svećeničkog kandidata sačinjava jednu sposobnost, jedan znak više u korist zvanja. Tko će naprotiv vjerovati, da ima zvanje kandidat, mladić, koji nema pobožnosti, mnogo pobožnosti?«

Na bit zvanja spada i volja (*recta intentio*). Ona mora biti osobna. »Svećenički kandidat treba da sam hoće biti svećenik, da svojevóljno hoće ispuniti sve žrtve, koje se od njega traže, i ne dostaje, ako to drugi žele za njega« (str. 77). To je točno prema kanonu 971., koji kaže: »*Nefas est quemquam, quovis modo, ob quamlibet rationem, ad statum clericalem cogere, vel canonice idoneum ab eo avertere*«. Volja treba da bude i iskrena i poslušna.

Još je govor kod zvanja o molitvi, proučavanju samoga sebe, o sudu poglavara i duhovnog vođe. Najzad o mišljenju kršćanskoga puka i saučenika.

Knjiga je pisana laganim stilom. Moći će je korisno čitati kako bogoslovi, tako i gimnazijalci. Držim, da će onima, koji se muče sa zvanjem, razjasniti mnogu poteškoću glede zvanja, a one opet, koji su na čistu sa zvanjem, još većma učvrstiti u zvanju.

Predgovor je knjizi u prijevodu napisao sâm biskup Akšamović. Predgovor je pisan s velikim poznavanjem stvari i s puno topline za svećeničko zvanje.

Dr. J. Penić.

Palmira Melesi-Fanti, Paulina Jaricot, osnovateljica Društva za širenje vjere (D. S. V.). (1799—1862). Prigodom 75-godišnjice smrti. Izd. Misijska pisarna, Palmotićeva 32, Zagreb 1939; 8°, str. 146; cij. broj. 10.— din.; uvez u platno 16.— din.

Ne samo zato, da se proslavi 75-godišnji jubilej ove duše, koja se odlikovala tolikim heroizmom kršćanske požrtvovnosti za misijski apostolat, u svrhu kojega je Paulina Jaricot osnovala Društvo za širenje vjere, nego i zato, da se savremenom čovječanstvu ocrta život jedne duše, koja je u teškim borbama sa svojim životnim temperamentom, kao što i sa nesmiljenom i krutom zbiljom teških socijalnih prilika pokazala nečuveni heroizam ustrajanja u praktičkom kršćanskom životu, — bila je vrlo dobra misao, da se životopis ove duše objelodani u hrvatskom prijevodu. Svatko, tko bude čitao ovaj životopis, ne samo da će se diviti, što sve može Božja milost u krhkom ljudskom tijelu, nego